

ial wõimalik oleks põldu umbrohust nõnda puhasata, kui piisukest õue aeda, siis lähaks wiljajood igapidi rohlemaks. Et lülwiga uut umbrohutu wäljale ei viida, oleks wäga mõnus, kui iga peremees wiljaseemnest umbrohu seemne terakesed sõelaga ehk muul viisil wiljawa-liteda püaks, kuda mina teen. • Soofüla peremeched kostsid naerdes: „Seda tühja tööd ei ole meie isade isadega nende wanemad mila' algi teinud wanal hääl aetal, on siiski elanud ja leiba sõonud; misks meie teisite peaf-sime tegema? Taewa Isa, kes wilja ja umbrohu seemned on loonud, on ka iga inakese tarvis oma võrra maad annud, kus mõlemil mahti on fastwada. Ega inimene omimetegi Jumalast targem või olla? Kasvab wili lopsakast, siis läimmaastab ta umbrehtu muidogi ära.” — „Weel sagadamast,” kostis Jüri tööse sõnaga — „leiamie furnatud, lahjal põllul umbrohu wilja üle wõimust wõtma. Mõni seemendamise tarvis korratud põld näitab ülesaetud sõedi sarnane, nõnda et iga wau wahel haljendatv peenat jooskeb, mis äke pulsa ei farda. Kuda mul isa ja isa, isa omal aetal põldu on harinud, seest ei pea ma pikemat lugu, waid katsum iga tööd seda mõõda toimetada, kui mõistus mul ulatab. Teie kiidate, armsad lülamehed, õnneks, kui oma leiwaga mätale ja uue murule ulataja siis waast magasi aidast liisa lähdete wõtma, seest teie isad olid nisamoti teinud! Aga ma tahab püüda oma leiwaga uue leikujeni ulatada, wana seemnega põldu lülwata ja kui Jumal töötegu õnnistab, weel natuke wana wilja salve põhjast lokupühkida, kui uus peasetuleb. Wana wava ei tee peremehele siiskil

kahju, waid on fogemata hääda aetal üks tugew kex, fus peäle julgest wõime toetada. • — Niisugune jut wihamas Soofüla mehi wäga, seest Jüri tahtis neist targem olla, kes nemad maast madalast ühtepuhku põldu harinud, senni kui tema poolle eluaega mõisas oli elanud, ja hoostega ümberkainud. Mebed arwasid: „Jürike jõgemata õn teind teda uhkeks; kui midagi ävardust juhtub, külalp siis hakab meie lõmbeid pidama ja tuleb meilt nõuu küsimu, ehk paremat õpetust paluma.”

„Ehk kül neid pilkamise jutusi enamist kõrssi kohas salamahti ja Jüri selja taga westeti, siiski ei olnud neil päivil kui praegu hüwa rahwa puudust, kes föik kuulduud pilkamised iljemine kas Jüri ehk Liisu kõrwa wiisid ja omast pääst mõnda magusat weel pealelisasid. Mõni rahwa lõmedeega alles wõeras noorem inimene ehk oleks seda kuuldes wihaseks läinud, ehk tühja mõtlema hakanud, aga Jüri laaskis loti soomised ühest kõrvasti sisse ja teisest wälja, ja läks kui ani peale walatud wee ämbri alt kuivalt edasi.”

„Esimese aasta lõpul, kus uus majaperemees sisestulikust ja wäljaandest aru hakas tegema, näitas rehnung (arivotsus) wäga turblif; sisestulik näitas wäljaandamise waasta — kui roti saba kassि keha waasto — wäga piisuke. Natuke met, mõni leissik wõid, üks niuumatud noor siga, paar waka tangu, nelisada kapsapääd ja mõni körnike kanamune, nõnda kui üks neljanäolane lehmanisjas imetud ärg-wasikas: se oli föik, mis linna turule viidud. Selle waasta näitas wäljaantud raha wäga suur. Mitu arglikumad oleks seda nähes lo-